

**ΕΡΓΑΣΙΑ ΠΟΙΝΙΚΟ ΔΙΚΑΙΟ ΑΝΗΛΙΚΩΝ
ΠΕΡΙΚΛΗΣ ΒΑΚΟΥΦΑΡΗΣ**

ΑΠΟΦΑΣΗ ΑΠ 559/2011

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΠΕΡΙΣΤΑΤΙΚΑ

Στις 19-07-2002 ο 17χρονος κατηγορούμενος χρησιμοποιεί το μη ανατρεπόμενο φορτηγό αυτοκίνητο του πατέρα του (μη κατέχοντας την απαραίτητη άδεια οδήγησης) για να μεταβεί με δύο φίλους του τον Γ.Κ και τον Σ.Κ (16 χρονών αντίστοιχα) στο κέντρο του χωριού του τόπου διαμονής του, όπου βρίσκονταν και οι υπόλοιποι φίλοι τους. Κατά την μεταφορά, ο κατηγορούμενος ανήλικος επέτρεψε στους δύο φίλους του να καθίσουν στην καρότσα του φορτηγού, ενώ γνώριζε πως αυτή δεν διαθέτει προστατευτικά (παραπέτα), παρ' όλο που η καμπίνα του φορτηγού διέθετε δύο ακόμα θέσεις. Συγκεκριμένα, ο Γ.Κ κάθισε στην δεξιά μεριά την καρότσας και κρατιόταν από μια σιδερένια μπάρα, ενώ ο Σ.Κ κάθισε στην αριστερή μεριά. Στην διαδρομή ο κατηγορούμενος ανέπτυξε ταχύτητα περίπου 40 χιλ. σε χωμάτινο δρόμο, εμφανώς μεγαλύτερη από εκείνη που επέτρεπαν οι περιστάσεις. Αυτό είχε ως αποτέλεσμα σε μια αριστερή στροφή, λόγω της φυγόκεντρης δύναμης και των κραδασμών που προκαλούνταν στο αυτοκίνητο από τις λακκούβες, ο Γ.Κ να εκτιναχθεί από την καρότσα, να καταλήξει με δύναμη στο έδαφος και να τραυματιστεί. Ο κατηγορούμενος με την βοήθεια του Σ.Κ τον μετέφερε στο αγροτικό νοσοκομείο της περιοχής από όπου και μεταφέρθηκε στο Νοσοκομείο Αθηνών με αεροπλάνο φέροντας βαριά κρανιοεγκεφαλική κάκωση. Ο Γ.Κ παρέμεινε νοσηλευόμενος στο νοσοκομείο μέχρι την 29-07-2002 όποτε και απεβίωσε.

ΑΠΟΦΑΣΗ ΕΦΕΤΕΙΟΥ

Το εφετείο κρίνει ένοχο τον 17χρονο κατηγορούμενο για το έγκλημα της ανθρωποκτονίας από αμέλεια άρθρο 302 ΠΚ. Συγκεκριμένα, ο θανάσιμος τραυματισμός του Γ.Κ οφείλεται σε αμέλεια του κατηγορουμένου, καθώς 1) επέτρεψε στους φίλους του να καθίσουν στην καρότσα η οποία δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις για ασφαλή μεταφορά, παραβιάζοντας έτσι το αρ. 33 παρ. 1 ΚΟΚ και το αρ.3 της ΥΑ 815/35/97. 2) δεν μείωσε την ταχύτητα του οχήματος λαμβάνοντας υπόψη τις ιδιομορφίες του οδοστρώματος, παραβιάζοντας έτσι τα αρ. 19 παρ. 2 και παρ. 3 ΚΟΚ.

Με την απόφαση του κρίνει το Δικαστήριο ότι είναι απαραίτητος ο ποινικός σωφρονισμός του ανηλίκου. Όταν δικάζεται ο κατηγορούμενος, έχει ξεπεράσει το 18 έτος της ηλικίας του και έτσι το δικαστήριο κρίνει ότι δεν είναι σκόπιμος ο

περιορισμός του σε κατάσταση κράτησης νέων και σύμφωνα με την διάταξη του άρθρου 130 παρ. 1 ΠΚ του επιβάλλει την ποινή που προβλέπεται για την πράξη που τέλεσε μειωμένη σύμφωνα με το αρ. 83 ΠΚ. Έτσι το δικαστήριο του επιβάλλει ποινή φυλάκισης τεσσάρων (4) μηνών την οποία αναστέλλει επί τριετία.

ΣΧΟΛΙΟ ΕΠΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ ΕΦΕΤΕΙΟΥ

Αρχικά θα επιχειρήσω μια σύγκριση του ισχύοντος τότε ποινικού κώδικα με τον νέο ποινικό κώδικα που ισχύει σήμερα με τον Ν. 4619/11.06.2019 από 01.07.2019. Με βάση το προϊσχύον καθεστώς τα πλαίσια ποινής που θα μπορούσε να επιβάλλει το δικαστήριο στον κατηγορούμενο είναι από 10 ημέρες έως και 5 χρόνια φυλάκιση. Αυτό προκύπτει με την εξής διαδικασία: Η ανθρωποκτονία εξ αμελείας τιμωρείται με φυλάκιση από 3 μήνες έως 5 χρόνια με βάση το αρ. 302 παρ.1 του ΠΚ. Από την στιγμή που το δικαστήριο αποφασίζει ότι θα επιβάλλει κανονική ποινή στον κατηγορούμενο σύμφωνα με το αρ. 130 παρ. 1 εδ. 4 θα πρέπει να την επιβάλλει ελαττωμένη σύμφωνα με το αρ. 83 ΠΚ. Η περίπτωση του 302 παρ. 1 εμπίπτει στην περίπτωση δ' του αρ. 83 ΠΚ και άρα ο δικαστής μπορεί να μειώσει ελεύθερα την ποινή ως το ελάχιστο όριο του είδους της ποινής. Η ποινή που προβλέπεται στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι φυλάκιση, άρα σύμφωνα με το αρ. 53 ΠΚ η ποινή που μπορεί να επιβάλλει το Δικαστήριο είναι από 10 ημ.- 5 έτη. Με τον ισχύοντα ποινικό κώδικα, παρατηρούμε ότι η ποινή της ανθρωποκτονίας από αμέλεια είναι η ίδια από 3 μήνες έως 5 έτη. Σύμφωνα όμως με το σημερινό αρ. 130 παρ. 3 ΠΚ δεν ισχύει πλέον η μείωση της ποινής με το αρ. 83 αλλά ο δικαστής είναι ελεύθερος να καθορίσει και να διατάξει την ποινή που προβλέπεται από την διάταξη του άρθρου 302 παρ. 1 του ΠΚ. Άρα δεδομένου ότι το αρ. 54 μας δίνει πλαίσια ποινής μόνο για την ποινή της κάθειρξης, ενώ εδώ έχουμε ποινή φυλάκισης για την οποία δεν γίνεται καμία ειδική μείριμνα στον νόμο ο δικαστής είναι ελεύθερος να καθορίσει την ποινή μέσα στο πλαίσιο ποινής που προβλέπεται για την πράξη της ανθρωποκτονίας από αμέλεια, δηλαδή την ποινή φυλάκισης από 3 μήνες έως 5 χρόνια. Παρατηρούμε, λοιπόν, πως με τον νέο ποινικό κώδικα θα καταλήγαμε σε δυσμενέστερα μέτρα από ότι με το προϊσχύσαν δίκαιο. Κατά την γνώμη μου με την νέα αυτή διάταξη του αρ. 130 παρ. 3 ο νομοθέτης δεν έλυσε το πρόβλημα που υπήρχε στην προηγούμενη διάταξη, αλλά αντίθετα δημιουργήσε μια μεγάλη ασάφεια, μένοντας στην ουσία αμέτοχος, αφήνοντας τον δικαστή να αποφασίσει αυτός για την ποινή. Και για να γίνει ακόμα πιο αντιληπτό πόσο άτοπη είναι η νέα αυτή διάταξη θα παραθέσω ένα παράδειγμα: Αν στην περίπτωση του ιστορικού μας ο δράστης ήταν 20 ετών, όταν τέλεσε την πράξη, επειδή θεωρείται νεαρός ενήλικας από τον νόμο θα μπορούσε ο δικαστής να του επιβάλλει την ποινή που προβλέπει το αρ. 133 ΠΚ για τους ενήλικες 18-25 ετών, όπου η ποινή του θα μπορούσε να ήταν με βάση το εδ. Β του αρ. 133 μειωμένη με το αρ. 83. Δηλαδή, για το 302 ΠΚ που έχει τελέσει με βάση την περ. δ του 83 ΠΚ η ποινή του θα ήταν από 10 μέρες έως 5 χρόνια. Άρα βλέπουμε πως ένας ανήλικος μπορεί για το ίδιο έγκλημα να έχει

αυστηρότερο πλαίσιο ποινής(3μην.-5χρ.) από έναν ενήλικο (10μερ.-5χρ.), κάτι που είναι παντελώς άτοπο. Τέλος, στην νέα αυτή διάταξη αναφέρεται στο τελευταίο εδάφιο της παρ. 3 του αρ. 130 ΠΚ πως ο καταδικασθείς αυτός κρατείται ξεχωριστά από τους ενήλικους καταδίκους, κάτι που αν κανείς επισκεφθεί σήμερα ένα σωφρονιστικό ίδρυμα θα διαπιστώσει πως είναι πρακτικά αδύνατο. Συνοψίζοντας, η διάταξη αυτή κατά την γνώμη μου είναι αρκετά προβληματική και θα πρέπει να μεταρρυθμιστεί. Παραθέτω δε έναν προβληματισμό σχετικά με την απόφαση του εφετείου: Σύμφωνα με τα αρ. 126 παρ. 2 και 127 ΠΚ (του προϊσχύοντος ποινικού κώδικα) όταν ένας ανήλικος 15-18 ετών τελεί μια αξιόποινη πράξη για τον δικαστή ανοίγουν δύο δρόμοι: 1) μπορεί να επιβάλλει αναμορφωτικά ή θεραπευτικά μέτρα των άρθ. 122 και 123 ΠΚ, 2) ο εγκλεισμός σε κατάστημα κράτησης νέων εφόσον η πράξη του, αν την τελούσε ενήλικος θα ήταν κακούργημα απειλούμενο με την ποινή της ισόβιας κάθειρξης αρ. 127 ΠΚ. Η απόφαση του εφετείου αναφέρει χαρακτηριστικά «...πρέπει να του επιβληθεί, αντί του περιορισμού σε ειδικό κατάστημα κράτησης νέων, η ποινή που προβλέπεται για την πράξη που τέλεσε...», αφήνοντας να εννοηθεί πως αν δεν είχε ξεπεράσει το 18^ο έτος ο κατηγορούμενος θα του επέβαλε περιορισμό σε κατάστημα κράτησης νέων. Σε αυτό το σημείο θα διαφωνήσω με την απόφαση. Η ανθρωποκτονία από αμέλεια τιμωρείται από τον νόμο με ποινή φυλάκισης τουλάχιστον 3 μηνών σύμφωνα με το αρ. 302 παρ. 1 του ΠΚ γεγονός που την καθιστά πλημμέλημα και όχι κακούργημα για έναν ενήλικα. Αυτό σημαίνει ότι δεν πληρείται μια από τις βασικές προϋποθέσεις του αρ. 127 ΠΚ και άρα δεν θα μπορούσε να εφαρμοστεί, παρά μόνο θα μπορούσαν να επιβληθούν αναμορφωτικά ή θεραπευτικά μέτρα στον ανήλικο δράστη. Άρα και μετά το 18 έτος που δικάζεται ο ανήλικος και πάλι το δικαστήριο θα είχε 2 δρόμους: 1) ή να επιβάλει αναμορφωτικά μέτρα, 2) ή να κρίνει πως τα αναμορφωτικά μέτρα δεν αρκούν και να επιβάλει κανονική ποινή μειωμένη με το αρ. 83 ΠΚ.

ΝΟΜΙΚΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ ΚΑΙ ΛΥΣΕΙΣ ΠΟΥ ΕΔΩΣΕ ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Κατά της απόφασης αυτής του εφετείου, ο κατηγορούμενος άσκησε αίτηση αναιρέσεως με σκοπό την αναίρεση της δευτεροβάθμιας απόφασης από τον Άρειο Πάγο. Ο κατηγορούμενος στήριξε την αναίρεση του σε 3 λόγους, τους οποίους αναλύω παρακάτω:

1^{ος} ΛΟΓΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ

Πρώτος λόγος αναιρέσεως είναι η έλλειψη ειδικής και εμπειριστατωμένης αιτιολογίας της αποφάσεως που επιβάλλουν το αρ. 93 παρ. 3 του Συντάγματος και το αρ. 139 ΚΠΔ και στηρίζεται στο αρ. 510 παρ. 1 περ. δ' ΚΠΔ. Ειδικότερα, ο αναιρεσείων ισχυρίστηκε πως το δικαστήριο (εφετείο) στην επιμέτρηση της ποινής του, έλαβε υπόψιν του τα αίτια που τον ώθησαν στην εκτέλεση του εγκλήματος και τον σκοπό που επιδίωξε, αιτιολογία που προσιδιάζει όμως σε έγκλημα δόλου και όχι αμέλειας, όπως απαιτεί το αρ. 302 παρ. 1 ΠΚ. Εδώ να αναφέρουμε πως το δικαστήριο κατά την επιμέτρηση της ποινής λαμβάνει υπόψιν του και την προσωπικότητα του εγκληματία σύμφωνα με το αρ. 79 ΠΚ. Το δικαστήριο του

Αρείου Πάγου απέρριψε τον συγκεκριμένο λόγο αναιρέσεως ως αβάσιμο. Αρχικά επισήμανε πως το εφετείο έκανε σωστή υπαγωγή της ανθρωποκτονίας από αμέλεια στην συγκεκριμένη περίπτωση, αναλύοντας τους όρους της αμέλειας κατά το άρ. 28 ΠΚ. Έπειτα, διευκρίνισε πως από την αναφορά του δικαστηρίου στα στοιχεία του αρ. 79 παρ. 3 ΠΚ, είναι πρόδηλο ότι έλαβε υπόψιν του μόνο εκείνα τα κριτήρια, που προσιδιάζουν στο εκ μη συνειδητής αμέλειας έγκλημα, και πως μόνο σε αυτά στήριξε την ενοχή του κατηγορουμένου. Επομένως, έκρινε πως η απόφαση είχε πλήρη και εμπεριστατωμένη αιτιολογία και απέρριψε τον από το αρ. 510 παρ. 1 περ. δ' ΚΠΔ λόγο αναιρέσεως, ως αβάσιμο.

2^{ος} ΛΟΓΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ

Ο δεύτερος λόγος αναίρεσης προέρχεται από το αρ. 510 παρ. 1 περ. α' ΚΠΔ και αναφέρεται σε απόλυτη ακυρότητα κατά την διαδικασία του ακροατηρίου. Σύμφωνα με τα αρ. 364 και 358 ΚΠΔ το δικαστήριο δεν μπορεί να λάβει υπόψιν του έγγραφα των οποίων η ανάγνωση δεν είναι σίγουρη, γιατί έτσι ο κατηγορούμενος αποστερείται της δυνατότητάς του να εκθέσει τις απόψεις του και να προβεί σε παρατηρήσεις σχετικά με αυτό το αποδεικτικό μέσο. Επίσης, θα πρέπει να αναφέρονται τα στοιχεία από τα οποία προσδιορίζεται με επάρκεια η ταυτότητα του εγγράφου για να δημιουργείται βεβαιότητα πως αναγνώστηκε στο ακροατήριο. Αν δεν τηρηθούν αυτές οι διαδικασίες παράγεται απόλυτη ακυρότητα στην κύρια διαδικασία σύμφωνα με το αρ. 171 παρ. 1 περ. δ' ΚΠΔ σχετικά με την υπεράσπιση του κατηγορουμένου. Στην περίπτωση μας το εφετείο στήριξε την κρίση του στην 30-07-2002 ιατροδικαστική έκθεση του ιατροδικαστή Αθηνών Ν.Κ, η οποία όμως, όπως ισχυρίστηκε ο κατηγορούμενος δεν αναγνώστηκε στο ακροατήριο, με αποτέλεσμα να παράγεται απόλυτη ακυρότητα και να θεμελιώνεται έτσι λόγος αναίρεσης με το αρ. 510 παρ. 1 περ. α' ΚΠΔ. Το δικαστήριο του Αρείου Πάγου απέρριψε και τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως του κατηγορουμένου ως αβάσιμο. Συγκεκριμένα, το δικαστήριο επισημαίνει πως προκύπτει ξεκάθαρα από τα πρακτικά της δίκης του εφετείου ότι η ανωτέρω ιατροδικαστική έκθεση συμπεριλαμβάνεται στα αναγνωστέα έγγραφα και μάλιστα αντιστοιχεί στον με α.α 4 του καταλόγου των αναγνωστέων εγγράφων. Άρα δεν προκύπτει κάποια αμφιβολία πως ο κατηγορούμενος είχε πλήρη γνώση του εγγράφου αυτού και για τον λόγο αυτό απορρίπτει και τον δεύτερο λόγο αναιρέσεως του αναιρεσείοντος.

3^{ος} ΛΟΓΟΣ ΑΝΑΙΡΕΣΗΣ

Ο τρίτος λόγος αναίρεσης στηρίζεται στο αρ. 510 παρ. 1 περ. ε' ΚΠΔ και αναφέρεται στην εσφαλμένη εφαρμογή και ερμηνεία ουσιαστικής ποινικής διάταξης. Αυτό σημαίνει πως το δικαστήριο δεν υπήγαγε ορθώς τα πραγματικά περιστατικά της υπόθεσης στην διάταξη του ουσιαστικού ποινικού δικαίου που εφάρμοσε. Η εσφαλμένη ερμηνεία μπορεί να γίνεται και εκ πλάγιου, όταν είναι μεν σωστή η υπαγωγή στην ουσιαστική ποινική διάταξη, αλλά δεν αναφέρονται κατά τρόπο σαφή, πλήρη και χωρίς λογικά κενά, τα πραγματικά περιστατικά ή η αιτιολογία. Την ίδια κατάληξη είχε και ο τρίτος λόγος αναίρεσης καθώς και αυτός απορρίφθηκε ως αβάσιμος από το δικαστήριο του Αρείου Πάγου. Αναλυτικότερα, το δικαστήριο

έκρινε πως το εφετείο σωστά υπήγαγε τις παραλείψεις που συνθέτουν την αμέλεια του αναιρεσειόντος, αφενός μεν στο αρ. 33 Κώδικα Οδικής Κυκλοφορίας, που αφορά την απαγόρευση μεταφοράς επιβατών με ειδικά οχήματα με τρόπο που να δημιουργείται κίνδυνος, αφετέρου δε στο αρ. 3 της Υπουργικής Απόφασης με αριθμό Β-815/35/97 του υπουργείου Μεταφορών, που αναφέρεται στους όρους ασφάλειας των φορτηγών αυτοκινήτων. Το δικαστήριο επισήμανε προς αποδοχή της απόφασης του εφετείου πως ο κατηγορούμενος μετέφερε τον παθόντα στην καρότσα του φορτηγού, που δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις ασφάλειας όπως ορίζει η τελευταία διάταξη της ΥΑ. Επομένως, θεώρησε πως το εφετείο έκανε ορθή ερμηνεία και εφαρμογή των ουσιαστικών ποινικών διατάξεων και απέρριψε και τον τρίτο λόγο αναίρεσης ως αβάσιμο.

ΑΝΑΛΥΣΗ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ΤΟΥ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ

Αναφορικά με τον πρώτο λόγο αναίρεσης αναφέρομαι εκτενέστερα στο αρ. 79 ΠΚ, η χρήση του οποίου ισχυρίζεται ο αναιρεσειών πως έγινε λανθασμένα από το εφετείο. Τα στοιχεία που απαριθμούνται στο αρ. 79 παρ. 3 ΠΚ είναι αυτά που πρέπει να εκτιμήσει το δικαστήριο, όταν αξιολογεί την προσωπικότητα του εγκληματία για να του επιβάλει ποινή. Από αυτά τα στοιχεία θα βρεθεί και η ένταση του δόλου ή ο βαθμός της αμέλειας που είχε ο δράστης. Το σημείο στο οποίο πρέπει να επικεντρωθεί η προσοχή μας αφορά την εισαγωγική πρόταση της τρίτης παραγράφου, η οποία αποκαλύπτει ότι για την επιμέτρηση της ποινής ενδιαφέρει η προσωπικότητα του δράστη στο μέτρο που εκδηλώθηκε στην πράξη, αφού όλα τα επιμέρους στοιχεία που απαριθμούνται στην διάταξη αυτή αποβλέπουν στην εκτίμηση του βαθμού της εγκληματικής διάθεσης που κατά τη ρητή διατύπωση του νόμου «εκδήλωσε ο υπαίτιος κατά της πράξης» (βλ. Καιάφα-Γκμπάντι, δίκαιο των ποινικών κυρώσεων, σελ. 384). Έτσι, λοιπόν θεωρώ πως και το δικαστήριο έχει εστιάσει στα σημεία του αρ. 79 που αφορούν στην συγκεκριμένη πράξη του δράστη και η απλή αναφορά οποιουδήποτε άλλου στοιχείου αποτελεί λογική αναγκαιότητα. Σωστά, λοιπόν, το δικαστήριο απέρριψε αυτόν τον λόγο αναίρεσης. Όσον αναφορά τον δεύτερο λόγο αναίρεσης θα ήθελα να εστιάσω στο αρ. 171 παρ. 1 περ. δ' ΚΠΔ που μιλά για εμφάνιση, εκπροσώπηση και υπεράσπιση του κατηγορουμένου. Αν καταπατηθεί κατά την διάρκεια της δίκης οποιοδήποτε από αυτά τα δικαιώματα του, τότε παράγεται λόγος απόλυτης ακυρότητας. Στην περίπτωση μας εστιάζουμε στην υπεράσπιση του κατηγορουμένου, καθώς εάν δεν γνώριζε την ύπαρξη της ιατροδικαστικής έκθεσης και το δικαστήριο την ελάμβανε υπόψιν του, ο κατηγορούμενος δεν θα ήταν σε θέση να προβάλλει τις αντιρρήσεις του (να προσβάλλει για παράδειγμα το έγγραφο ως πλαστό ή να το αντικρούσει με κάποια άλλη ιατροδικαστική έκθεση με αντίθετο περιεχόμενο) και άρα θα θιγόταν η δυνατότητα υπεράσπισης του στο δικαστήριο. Φυσικά, στην περίπτωση μας είναι ολοφάνερο πως είχε πλήρη γνώση του εγγράφου αυτού, καθώς ακόμα και αν δεν αναγνώστηκε αυτό στο ακροατήριο, είναι καταγεγραμμένο στα αναγνωστέα έγγραφα που παραδίδονται στον δικαστή και κρατούνται στα πρακτικά, στα οποία έγγραφα έχει πλήρη πρόσβαση και ο αντίπαλος διάδικος, δηλαδή στην περίπτωσή

μας ο κατηγορούμενος. Σχετικά με τον τρίτο λόγο αναιρέσεως για να υπαγάγει σωστά το δικαστήριο την αμέλεια του κατηγορουμένου στις σωστές διατάξεις του ουσιαστικού ποινικού δικαίου, θεωρώ ότι θα πρέπει να αναφερθεί στα εξής: 1) στο γεγονός πως επέτρεψε στους φίλους του να καθίσουν στην καρότσα του φορτηγού παρ' όλο που δεν πληρούσε τις προϋποθέσεις ασφάλειας, 2) στο ότι δεν υπολόγισε σωστά την ιδιομορφία του εδάφους και οδηγούσε το όχημα με υπερβολική για τις περιστάσεις ταχύτητα και 3) στο ότι δεν κατείχε την απαραίτητη άδεια οδήγησης. Το εφετείο καλύπτει πλήρως τα δύο στοιχεία, όμως δεν αναφέρεται καθόλου στην έλλειψη άδειας οδήγησης του κατηγορουμένου. Θεωρώ, λοιπόν, πώς θα έπρεπε να έχει γίνει και μνεία στο αρ. 94 ΚΟΚ, το οποίο αναφέρεται στην απαγόρευση χρήσης οχήματος χωρίς την απαραίτητη άδεια οδήγησης.